

**JUNGEL
BOKKA**

VENDEPUNKTET

AV TEATERSJEF OG REGISSØR ERIK ULFSBY

Det er stort å kunne ta opp *Jungelboka* igjen, 4 år etter premieren i 2008. *Jungelboka* blei utruleg populær sist, og vi har fått mange spørsmål om ikkje den skal komme tilbake. For Det Norske Teatret er *Jungelboka* blitt ei signaturframsyning, ei framsyning vi meiner det er viktig å presentere for stadig nye generasjonar, og det kjem vi til å gjere i framtida òg. Vi håpar at publikum vil identifisere seg med Mowgli, som i framsyninga gjer reisa frå barn til vaksen medan han kjempar for å finne fram i sin eigen jungel. Samstundes vil vi gjerne at publikum får høve til å tenkje gjennom kva for haldningar dei har til seg sjølv, til andre, til samfunnet – og til det å gå i teatret!

Framsyninga representerte eit vendepunkt i forholdet mellom oss og eit publikum som ofte blir gløymt; dei som ikkje er barn – og heller ikkje heilt vaksne. Det Norske Teatret ønskjer å vere eit teater for alle – barn, vaksne, eldre – men også for dei av dykk som er mellom barn og ungdom eller ungdom og vaksne. Vi trur at gjennom møte som i kveld kan teatret opne opp for ein ny generasjon teaterpublikummarar. Ein generasjon som veit at det ikkje er så nøye om ein har tronge eller side bukser, har pynta seg eller ikkje og om ein har svart eller raudt hår når ein kjem i teatret. Det viktige er at ein kjem hit for å oppleve noko – og dele det med andre.

Welcome to the jungle!

JUNGELBOKA

AV RUDYARD KIPLING

Ei dramatisering av Alexander Mørk-Eidem,
bearbeidd av Erik Ulfsby, Line Grünfeld og Ola E. Bø
Omsetjing: Ola E. Bø

Mowgli Kash King Gashamura
Baloo Geir Kvarme
Bagheera Lars Jacob Holm
Akela/Gorilla Pål Christian Eggen
Raksha/Gribb/Ape Nina Woxholtt
Candy/Ulv Jonas Digerud
Dandy/Ulv Niklas Gundersen
Shere Khan Svein Roger Karlsen
Tabaqui Vidar Magnussen
Kaa/Gribb/Ulv Charlotte Frogner
Ulv/Ninja/Ape Belinda Braza
Ulv/Ninja/Ape Marikken Heitkøtter Bratlie
Ulv/Ninja/Ape Marcus Andreassen
Ulv/Ninja/Ape Johannes Andresen Berrum
Ulv/Ninja/Ape/Thuu Fabian Svegaard Tapia

Musikar: Øystein Tengesdal/Ivar Myrset Asheim

Regissør: Erik Ulfsby
Koreograf: Belinda Braza
Scenograf: Even Børsum
Kostymedesignar: Ingrid Nylander
Musikkansvarleg: Atle Halstensen
Maskedesignarar: Stig Wedvik/Tonje Lie Nauff
Lysdesignar: Per Willy Liholm
Lyddesignarar: Christopher Woxholtt/Jostein Reistad
Musikalske arrangement: Atle Halstensen, Øystein Tengesdal,
Peter Baden, Lars Larssen Nauman,
Ruben Dalen
Dramaturg: Ola E. Bø

NYPREMIERE PÅ HOVUDSCENEN 5. OKTOBER 2012

Inspisient: Brita Gaarder
Sufflør: Ilene Sørbøe
Rekvisitør: Tone Bernhoft Osa
Kostymekoordinator: Torhild Jensen
Scenemeister: Daniel Rønning
Lysmeister: Rune Aspeggen
Forlag: Colombine Teaterforlag

Foto: Marius E. Hauge
Bilda er tatt i prøveperioden.
I redaksjonen: Erik Ulfsby, Åsne Dahl Torp,
Ida Michaelsen
Grafisk formgjeving: Concorde Design
Trykk: Merkur-Trykk AS

MOWGLI I STORBYJUNGLELEN

REGISSØR ERIK ULFSBY I SAMTALE MED DRAMATURG OLA E BØ

Med *Jungelboka* (1894 - 1895) skapte den engelske forfatteren Rudyard Kipling (1865-1936) ei av dei mest lesne barnebøkene i verdslitteraturen. Sjølv var han fødd i India, der handlinga opphavleg går føre seg, og reiste seinare på kryss og tvers i landet som journalist. Med *Jungelboka*, og seinare den fascinerande skildringa av den foreldreause guten Kim (1901), leverer Kipling to særigne oppvekstskildringar med ein djup humanistisk grunntone, jamvel om skjønningaling av britisk imperialism var godt innbakt. Han fekk Nobels litteraturpris i 1907.

Jungelboka har fleire gonger inspirert folk over heile verda til å lage både film, teaterstykke og teikneseriar. Tor Åge Bringsværd laga sin versjon Mowgli for Riksteatret tidleg på 80-talet, og her på teatret laga vi for eit lite tiår sidan ein musikalversjon signert Arne Lindtner Næss.

Når Alexander Mørk-Eidem med sitt grep flyttar historia frå den frodige, romantiske jungelen, med sine gløynde ruinbyar, til ein gold og menneskeøydelagd storbyjungel med menneskeliknande dyreskapningar, kan vi sjå at også teatret har ein forteljartradisjon der saga går frå munn til munn.

– *Kva er det så som lokkar instruktøren Erik Ulfsby til denne nydramatiseringa?*
– Utanom sjølv grunnhistoria, som ikkje er meir original enn at eit ungt menneske prøver å finne seg sjølv, så var det dei nye rammene for denne sjølvrealiseringa som først tende interessa. Ved å leggje handlinga til ein storbyjungel som er prega av menneskets kvelartak på sin eigen sivilisasjon, kan ein begynne å leike med sjølv jungelmetaforen som uttrykk for det ukjende, det skremmande, det mentale villniset.

Vi snakkar gjerne om ein jungel av inntrykk, ein jungel av uttrykk, ein jungel av tilbod og moglegheiter, for unge menneske i dag er det desse junglane det dreiar seg om meir enn lianejungelen. Skal ein først gå laus på dette stoffet, må

ein finne eit formspråk som kan føre denne enkle historia inn i vår tid, og der formspråk og karakterar gir ein høve til å leike med mediekklisjear og sitat som våre moderne kvardagsforteljingar er så fulle av.

Mowgli blir oppfostra som ulv, han lærer seg jungellova, han får opplæring og vern av Baloo og Baghera, dei loser han gjennom ei verd som er farleg og der han elles ville gått til grunne. Dette gir han ein identitet og ein tryggleik som ikkje kan vare ved, den er falsk. Før eller seinare må han stå på eigne bein, lære kven han eigentleg er, bli vaksen, om du vil. For at denne universelle historia skal få eit visst trykk, noko som kan minne om eit ubehagleg nærvere, trur eg det er nødvendig å bruke innpakkingsgrep som publikum kan identifisere seg med.

– *Du nemner bruk av mediekklisjear, korleis?*

– Ja, for eksempel bruken av kjende, moderne filmfigurar og referansar til TV- og dataspel, men kanskje aller mest gjennom lydbildet og bruken av musikk. Her boltrar vi oss uhemma i kjende hit-ar og tekstpoeng. Vi har i det heile tatt «shoppa» formelement slik ungdommen gjer det når dei til dømes samplar musikk,

– *Typisk urbane historier på Det Norske Teatret får ofte fram dei verste tvangsførestellingar hos dine yrkesbrør og -søstres, verkar dette kjent?*

– Ja, eg må innrømme at eg lurte litt. Ein blir lett engsteleg når ein nærmar seg nynorskteatret med eit stoff ein vil skal vere moderne og kjapt. Men så forstår ein etter kvart at det språklege mangfaldet som ligg i botnen for dette teatret, uttrykkjer tonen i storbyen vel så nært som ein eller annan urban klisjé. Så da vi kasta oss ut i den språklege leiken, gav det ein heilt eigen energi og eit høve til å spele på språklege stereotypiar for å uttrykke forholdet mellom dyr og språk, som til dømes ein streifbjørn frå Trysil og sjølvsentrerte vestkantapar.

– *Det fysiske uttrykket i denne oppsetjinga talar vel også sitt tydelege språk?*

– Både i valet av artistar, koreograf og skodespelarar har vi vore ute etter eit tydeleg dansebasert uttrykk, slik at heile forteljinga får ein særeigen puls og rytme. Mange unge i storbyen fortel kven dei er nettopp gjennom rytmiske utspel.

VISS (IF)

AV RUDYARD KIPLING GJENDIKTING OLA E. BØ

Viss du held hove kaldt når alle rundt deg
trør feil og gir deg skulda attpå til.
Viss du kan tru når ingen andre trur deg
og ha eit ope sinn for deira tvil.

Viss du kan vente lenge og tolmodig
og ikkje møter løgn med løgn til svar,
og ikkje møter hat vilt og varmblodig,
og ikkje skryter av at du er kar.

Viss draumane har rot i denne verda
og tankane er meir enn hjernespinn.
Viss du kan tole nederlag og æra
med same sterke rygg og trygge sinn.

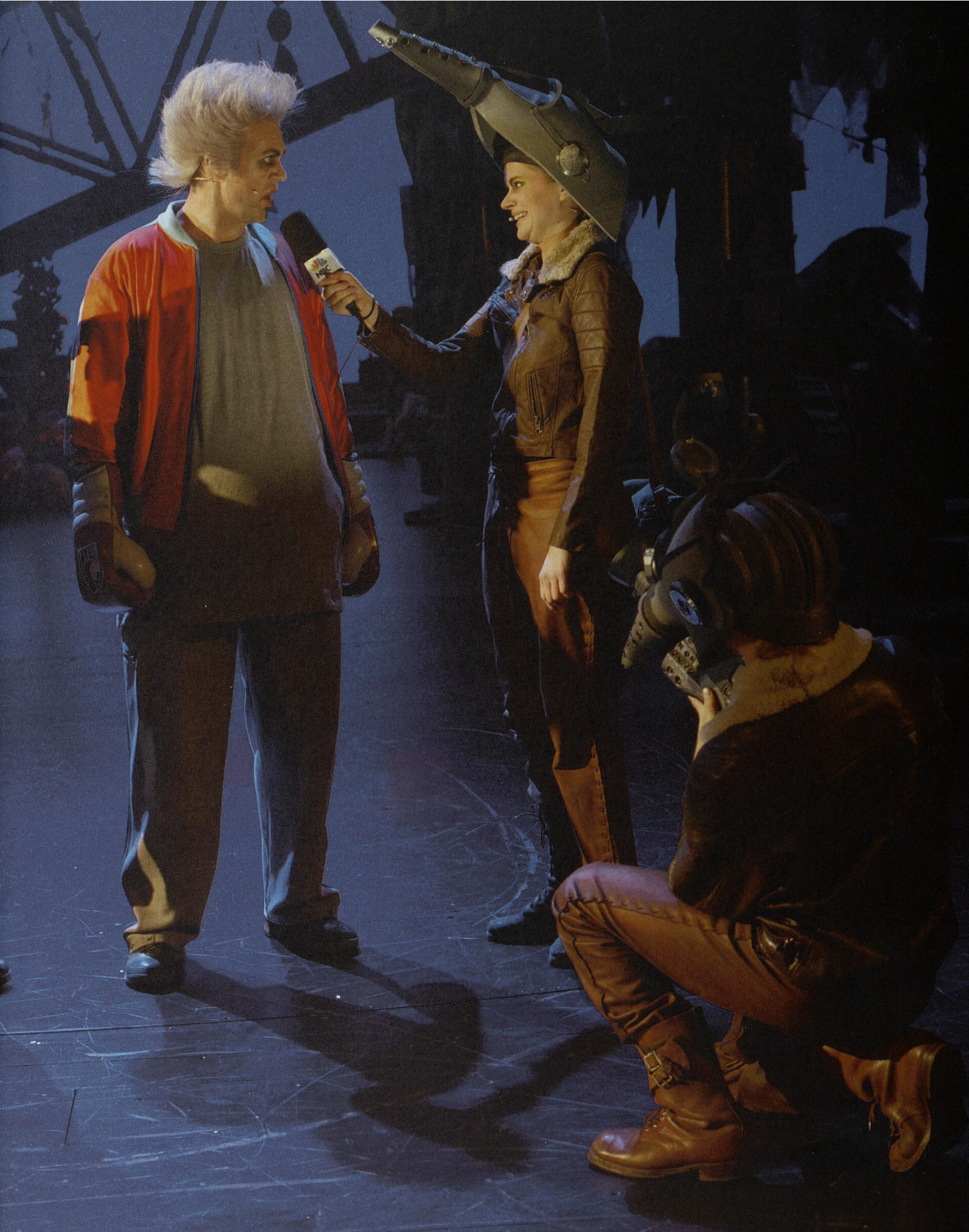
Viss du kan tole at dei vrir og vrenger
på dine ord og legg deg løgn i munn.
Viss du kan sjå at dei riv sund og sprenger
ditt livsverk og tar til på same grunn.

Viss du kan samle alt det du har vunne
og satse det på eitt og same kort,
så tape alt, men ikkje gå til grunne,
våge på nytt og tenkje like stort.

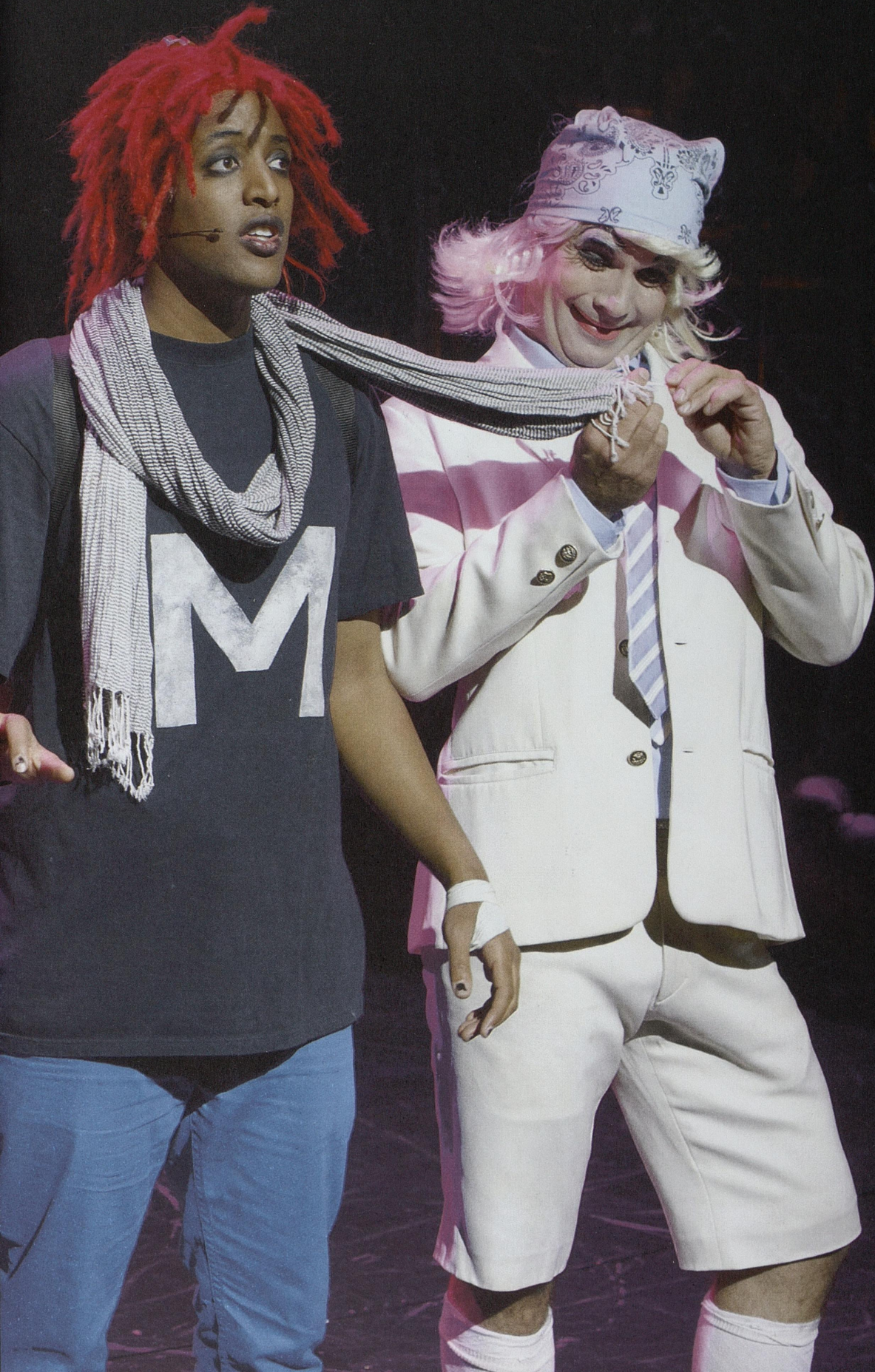
Viss du kan tvinge kropp og sjel og sansar
så dei held fram når du vil falle frå.
Så du held ut når alt inni deg stansar
og berre viljen manar deg: «Hald på!»

Viss du kan snakke fritt om alt til alle,
til kongen og hans hoff og til folk flest,
til fiende og venn utan å falle,
og friast når det kostar aller mest.

Viss du kan fylle kvart minutt som rømer
med seksti livssekund du har på lån,
er verda di og alt som i ho blømer,
men mest av alt er du ein mann, min son.

LYDEN AV JUNGEL

AV MAGNE GISVOLD

«Rising up, back on the street», snerrar Shere Khan idet han entrar scenen. Med ei blodfersk tolking av *Eye of the Tiger* har *Jungelboka* treft gata.

– Det er ikkje tvil om at tigeren rular byen, seier komponist Atle Halstensen frå setet ved sida av. – Første vers av hiten frå Rocky-filmene er midt i blinken for alfahannen Shere Khan. .Men det er ikkje meir igjen av originallåten enn melodilinja, seier Halstensen.

Det klassiske gitarriffet er borte, vraka saman med resten av åttitalskompet til originallåten. Det same er gjort med alle låtane som blir brukte i Det Norske Teateret sin versjon av *Jungelboka*; dei er strippa ned og bygde opp på nytt. Snart kjenner vi også igjen Britney Spears' *Toxic* og Aretha Franklins *Respect*. – Vi ville bruke tekstblokker som folk kjenner frå før, som folk har eit forhold til, og kle dei i ny drakt. Ved å spele på forventningane folk har til den kjende musikken, kan vi vri på ting slik at det oppstår humor og spenning. Vi har valt å re-arrangere all musikken, slik at tekstane opnar seg for fleire meiningar enn når dei hamnar i ein ny samanheng.

Samanhengen her er altså betongjungelen, som dei færraste hittil har forbunde med Rudyard Kiplings klassikar. Ulvar, apar, slangar, bjørnar og ein einsleg menneskegut breakar, klatrar og svingar seg rundt stålkonstruksjonar og skrot.

NAPOLEON OG GARTNAR

På toppen av metallhaugen står Øystein Tengesdal og lagar lyd. Med datamaskinar, trommestikker og solide doser rytmesans leverer han effektive og urbane groovar til skodespelarane og dansarane på scenen.

– Eg ser meg sjølv som Napoleon, seier Atle Halstensen utan ironi. – Eg vel meg ein hær når eg skal lage musikk til eit nytt stykke, og denne gongen har eg leita etter menneske som taklar det rå, perkussive uttrykket på scenen. Det er eit overveldande fysisk uttrykk vi har prøvd å skape, seier Halstensen, idet han hever stemma for å bli høyrd mens Tengesdal hamrar laus på gongongar og på det han finn ikring seg. Metallrekvisittane får gjennomgå.

- *Komponistrolla får eit litt anna innhald når du jobbar med eit slikt stykke?*
- Ja, rolla er utvida. Jobben min er å komponere eit totalinntrykk, og eg blir meir konseptmakar enn tradisjonell komponist. Reint praktisk så har vi ein prosess der eg arbeider med tekstforfattaren og regissøren, og tek med ideane og energien derfrå inn i produsentgruppa. Eg spelar på ekstremkunnskapen vår: Sår frø, vatnar, klipper og justerer busken, som ein slags gartnar.
- *Du må gi frå deg ein god del kontroll?*
- Ja. Det gjeld å setje seg sjølv til side, og ikkje stå i vegen for visjonen i stykket.

Vokal-fråtsing

Frå salen ser det heller ikkje ut som Halstensen står nemneverdig i vegen. Musikken ligg som eit teppe gjennom heile framsyninga. Stemmene til skodespelarane og lydar frå scenen blir kontinuerleg sampla – altså tekne opp – og spela av igjen, med ivrig bruk av lydeffektar og filter. Betongjungelen blir utstyrt med sin særeigne klang, som utviklar seg og forandrar seg konstant. Ulvane har blitt utstyrt med sine signaturlydar, apane høyrst ikkje ut som apar som du har høyrst dei før – men er like fullt veldig gjenkjennelege i sitt stemmebajaseri.

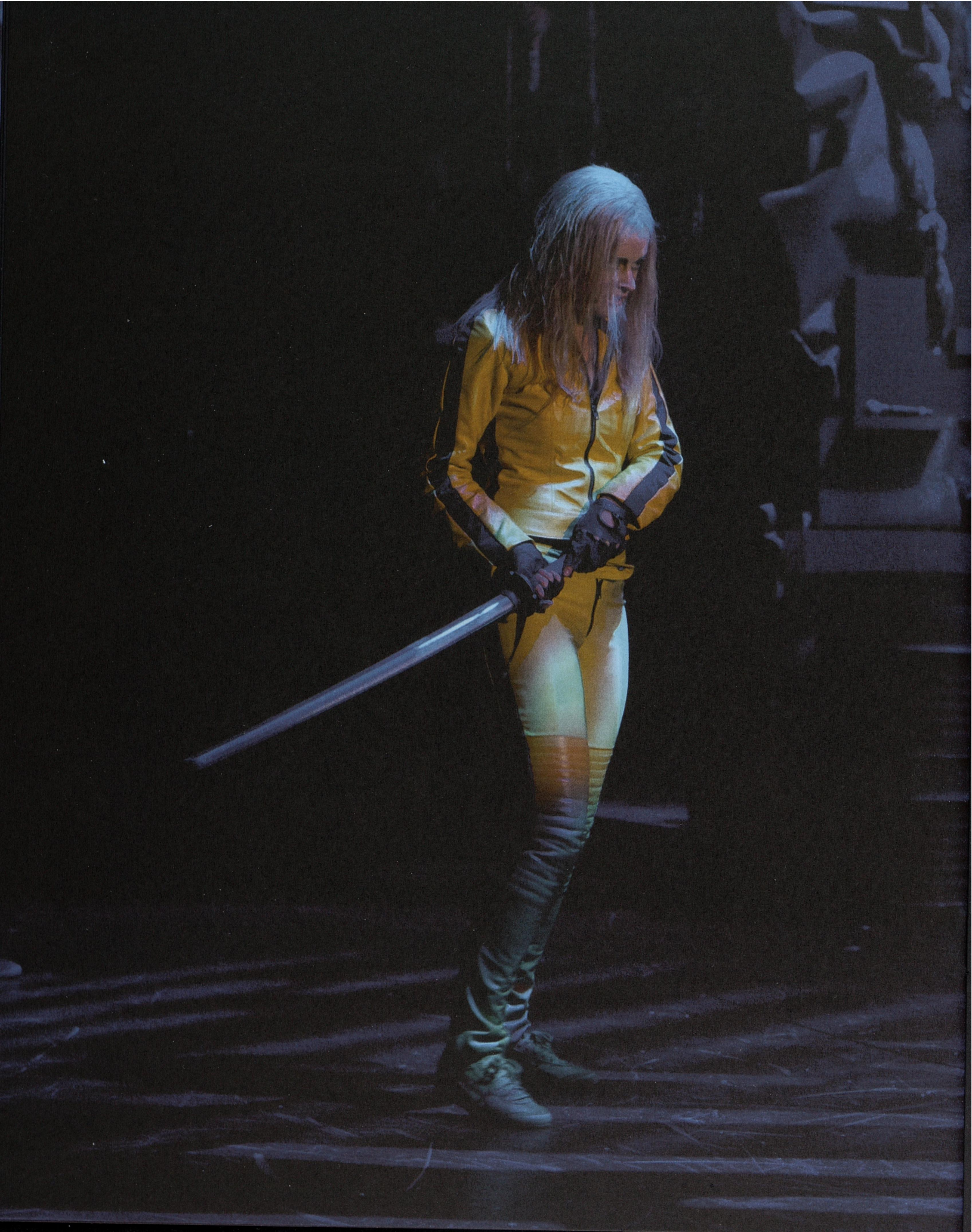
– Vi har greidd å finne vokale korridorar til kvar enkelt dyregruppe, og til solistane. Du veit, alle menneske har forskjellige kvalitetar, frå grov og raspete til lys og engleaktig. Den er så personleg: Om du tek to menneske med lik alder, bakgrunn, utdanning og kjønn, og får dei til å syngje den same songen, så vil det alltid lyde heilt ulikt. Og ein song vil få forskjellig meaning ut frå kva for røyst som syng. Somme røyster har håp, andre har stor melankoli. I *Jungelboka* har vi brukt ekstremt mykje energi i prosessen med å finne dei uttrykka som passar kvar enkelt skodespelar, som passar for kvar dyregruppe, og for kvar enkelt stemning. Er dyra trugande, sensuelle, redde? Vi har brukt mykje tid på det, og det har vore ein krevjande prosess, men eg trur det gjer opplevinga mykje rikare. Publikum skal få frásse i nye vokaluttrykk.

Mens Halstensen snakkar, syng Kaa, i Charlotte Frogners skapnad, ein kviskrande versjon av Britney Spears. – Ser du? Denne er litt meir «toxic» enn originalen, seier komponisten. – Vår jungelbok er i det heile teke mykje råare enn Disneys versjon, både musikalsk og innhaldsmessig. Vi har kokt stykket ned til basisen, essensen, og kvart enkelt musikknummer skal vere som ein buljongterning av inntrykk.

- *Kva vil du at publikum skal sitje igjen med etter å ha sett Jungelboka?*
- Det er eit veldig ambisiøst resultat vi strekkjer oss etter. Eg håpar folk blir overraska over krafta, og dei glidande overgangane mellom dans, song og dialog – og ikkje minst dei skiftande rollene: Er dei som er på scenen dansarar, songarar, skodespelarar eller musikarar? Dersom vi har klart å lage eit stykke folk opplever som spektakulært, men likevel nært, så er vi veldig nøgde.

TIL NYNORSK VED ARNE TORP.

SPRÅK I TIGERSTADEN

SPRÅKFORSKAR UNN RØYNELAND I SAMTALE MED DRAMATURG OLA E BØ

– I *Jungelboka* 2008 er Kiplings jungel blitt til ein dystopisk asfaltjungel, ein Tigerstad der ingen skulle tru at nokon kunne bu, men der menneskedyr av ulike, men høgst gjenkjennelege slag prøver å halde livet gåande. Vi ber språkforskarer Unn Røynealand ved Universitetet i Oslo om å fabulere litt over språklege utviklingstrekk i den framtidige storbyjungelen.

– Vil dei verste spådommar slå til, går vi mot eit munnleg «samnorskhelvete»?

– Viss du med «samnorskhelvete» meiner at det vil bli mindre språkleg variasjon og mangfald i Tigerstaden, så trur eg neppe det. Det språklege mangfaldet blir nok heller større. Også i dag er storbyen prega av å vere ein språkleg møteplass. Ingen annan stad i landet blir det snakka så mange ulike dialektar, sosiolektar og språk – inkludert blandingsdialektar og blandingspråk. I Tigerstaden kan ein høyre sunnmørsk og sørlandsk, svensk og swahili, hyppige språkvekslingar og «knot». Alt saman i ei stor herleg språkrøre.

– Du deltar i eit forskingsprosjekt som kallar seg UPUS (*Utviklingsprosessar i urbane språkmiljø*), kva er det de undersøker og kva finn de?

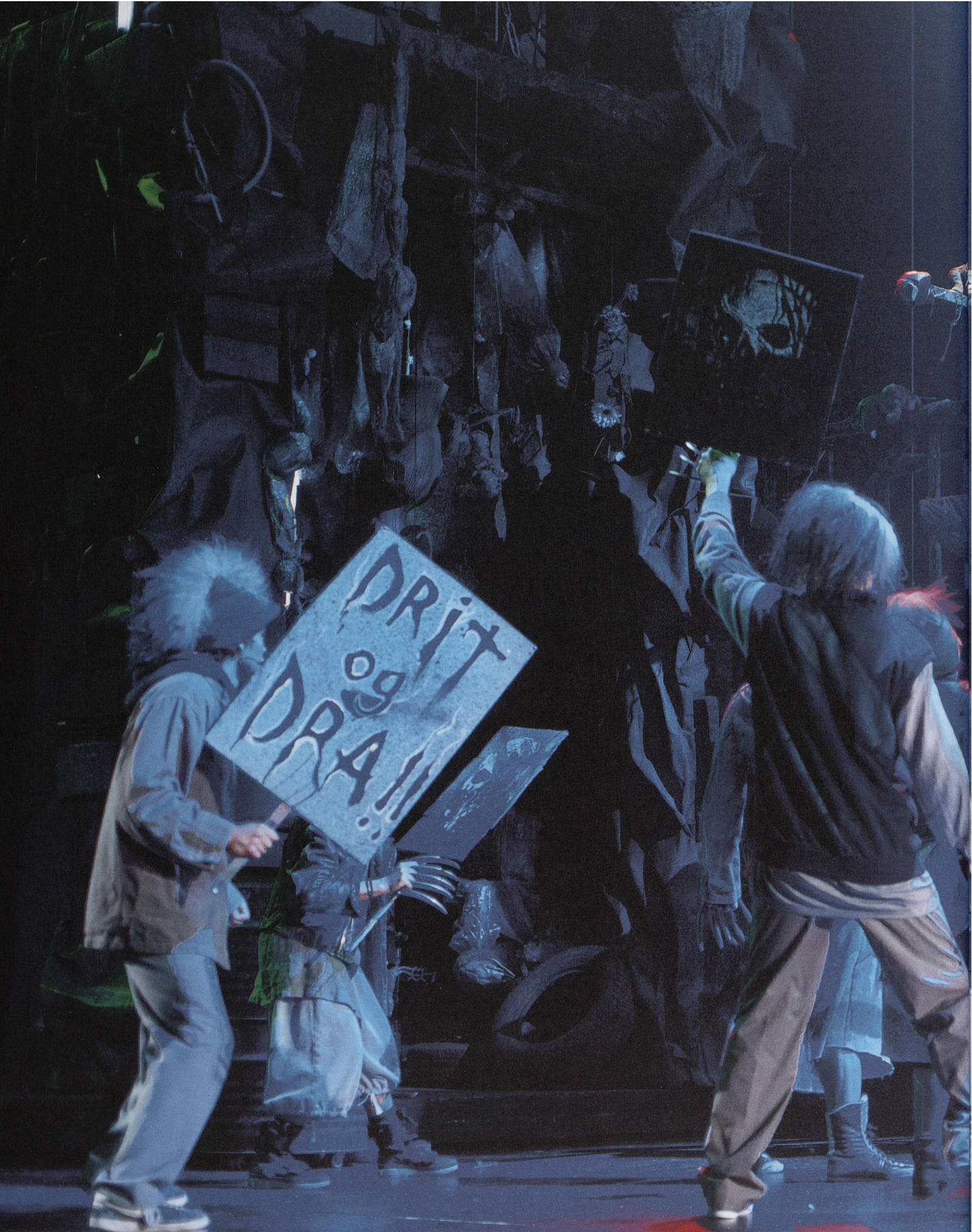
– Vi som jobbar med dette prosjektet i Oslo, studerer språket til ungdom i fleirkulturelle miljø her i byen. Det vi finn, er først og fremst eit veldig stort språkleg mangfald. Ungdommane i desse miljøa har eit breitt språkleg repertoar – dei kan gjerne mange ulike språk og mange ulike utgåver av norsk – inkludert ein såkalla multietnisk blandingsdialekt. Denne dialekten, som har oppstått i møtet mellom ungdom med ei rekkje ulike språklege bakgrunnar, inneheld lånord frå mange ulike språk, har eit spesielt tonefall og særskilte grammatiske trekk som vi også kan finne i tilsvarande blandingsdialektar i nabolanda våre. Denne dialekten er likevel ikkje veldig stabil og einsarta, men meir flytande. Den kan variere ein del frå plass til plass i byen, frå gruppe til gruppe og er i stadig endring – som alt språk jo er.

– *Det gamle, klassiske skiljet i Oslo er jo aust eller vest for Akerselva, er den tida forbi?*
– Nei, den tida er nok ikkje heilt forbi, sjølv om forskjellane dels er færre og dels andre. Unge menneske på Grünerløkka og på Majorstua snakkar ikkje nødvendigvis så ulikt lenger. Det er lite 'bannan og 'bennsin på løkka og lite solen og stuen på Majorstua. Både i aust og i vest er det Oslø med sj-uttale som rår grunnen. Gamle forskjellar er på den måten i ferd med å forsvinne, og unge i aust og vest nærmar seg kvarandre språkleg, men nye forskjellar har også dukka opp. Dei multietniske språkstilane vi studerer i UPUS, er for eksempel typiske for ungdom aust for Akerselva. Generelt er det nok slik at språkjungelen har vorte tettare, generasjonskløfta større og dei språklege arenaene den enkelte må beherske fleire.

– *Kva kunne du ønske deg av eit teater som vil treffe ungdommen heime i den moderne storbyen, eller for den saks skuld, den moderne bygdebyen?*

- Eg kunne ønske meg at nettopp dette språklege og kulturelle mangfaldet blir reflektert. Vi blandar språk og dialektar. Vi kodevekslar og knotar. Det er ikkje slik at ein blir «fødd med» eitt språk eller ein dialekt og så held på den resten av livet. Det moderne mennesket flyttar på seg, møter andre dialektar og språk og brukar språk i ein rekkje ulike samanhengar og til ulike føremål. Alle varierer vi språket vårt etter kvar vi er, kva vi gjer og kven vi snakkar med. Det normale er å variere og veksle – ikkje å snakke på ein måte alltid. Det er naudsynt for oss å kunne meistre mange ulike språklege arenaer, og difor har dei fleste av oss eit vidt språkleg repertoar. Eit teaterspråk som ikkje reflekterer dette, kan fort bli sterilt og daudt. I likskap med Mowgli må vi menneske kunne mange språkkodar for å navigere i den moderne storbyjungelen – og andre junglar.

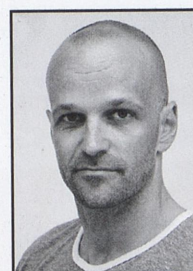
KVA ER ANNLEIS VED DEG?

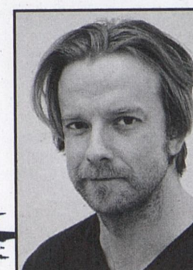
KASH KING GASHAMURA: Eg kallar meg hiphopar, men likevel elsker eg boyband og kjærleikssongar. Og så er eg veldig redd fuglar. Spesielt duer og høner.

GEIR KVARME: Da eg var barn og ungdom var eg sjukeleg oppteken av tog. Eg likte å stå på Grefsen stasjon og sjå toga komme inn på stasjonen, eg kunne alle rutetidene utanåt. Interesse gav seg litt etter litt da eg hadde passert seksten år. Men eg likar framleis godt å reise med tog.

LARS JACOB HOLM: Eg hadde to hyperaktive fantasivenner som heitte Jokotoa og Tuttelutt. Vennskapet vår varte til femårsalderen, da vi bestemde oss for å gå kvar til vårt. Jokotoa dukka heilt uventa opp igjen tretten år seinare som Jokketo'a, og var så heldig å få ein russebil kalla opp etter seg.

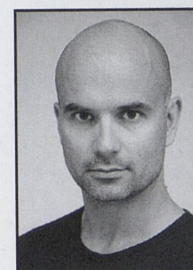
PÅL CHRISTIAN EGGEN: Eg manglar menisken i det eine kneet.

NINA WOXHOLT: Da eg var 10 år, måtte eg operere hoftene mine og eg måtte bruke rullestol og krykker i månadsvis. Nokre skumle gitar borti vegen erta meg og kalla meg Nina Pretty Ballerina (ein populær ABBA-låt på den tida). Ein gong køyrde dei meg inn i skogen og sprang sin veg. Fordelen for meg da eg hadde lært å gå igjen, var at eg hadde blitt så sterk i armene at eg nesten ikkje trengte festesmøring under skia: Eg blei utruleg god til å stake, og vann masse skirenn i årevis. Framleis elsker eg å gå fort på ski!

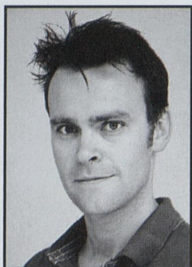
JONAS DIGERUD: Eg er heterofil og mannleg dansar.

NIKLAS GUNDERSEN: Eg klarte å kombinere det å danse jazzballett i tights og leggvarmarar med å vere totalt Manchester United-galen. Det gjer eg framleis.

SVEIN ROGER KARLSEN: Eg er skodespelar – men også ein habil snikkar. Det trur eg ikkje er så vanleg blant skodespelarar. Eg har mellom anna snikra eit tilbygg på mitt eige hus og barnerom til ein kollega her på teatret.

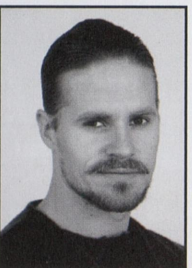
VIDAR MAGNUSSEN: Eg har eit ganske stort hovud. Det måler ca. 62 cm i omkrins. I alle hovudstorleikkonkurransar vinn eg som oftast. Men nokre gonger er det nokon som har like stort. Da «bondar» vi med ein gong.

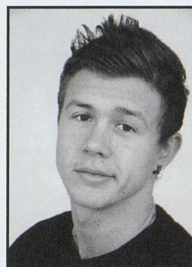
CHARLOTTE FROGNER: Eg er ein litt annleis sjåfør... Eg er livredd for å køyre i by, livredd for trikk og livredd for den travle byen sett frå førarsetet. Eg er ein djewel på landevegskøyning, men eg byrjar å grine om eg køyrer gale i byen, eller – Gud forby – om nokon tutar på meg. Da parkerer eg bilen og går. Eg mistar all sjølvtilitt. Eg har seriøst vurdert å troppe opp hos Biltilsynet og levere førarkortet tilbake til sin rettmessige eigar. Men, enn så lenge, så går det jo alltid ein trikk.

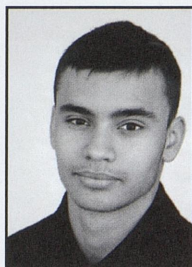
MARIKKEN HEITKØTTER BRATLIE: Har eit indre ønske om å bli ninja, kallenamnet er Monkey. Eg kler meg som ein ghetto-ulv på heiltid. Alltid budd! Aoooouuu!

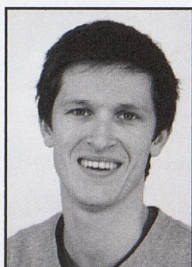
MARCUS ANDREASSEN: Eg er ein glad breakar, men det som er litt annleis ved meg er at eg i desse tider har valt å ikkje vere på Facebook. Eg er ein av det frie folket. Og så likar eg skinnvest.

JOHANNES ANDRESEN BERRUM: Eg er veldig rap-interessert, og mitt største idol er Biggie Smalls. Eg har eit Biggie Smalls-«alter» heime på rommet mitt, med kjede, figurar, cd-ar og plakatar! Eg har dratt til Brooklyn for å sjå kvar han budde, og markerer kvart år bursdagen hans og dagen han døydde. Om eg får ein son, skal han heite Christopher Wallace, akkurat som Biggie!

FABIAN SVEGAARD TAPIA: Eg oppfører meg som ein krabbe når det kjem til jenter. Eg går sidelengs og ikkje rett fram. Heldigvis har eg òg ein spesielt kul Oliver Twist-hatt.

ØYSTEIN TENGESDAL: Eg har eit alter ego som heiter Ivar.

ERIK ULFSBY: Eg leikte med Lego samanhengande frå eg var fem til eg var femten år. Eg laga ein heil haug med små kort-filmar på Super 8-kamera, av typen «Ranet på Posthuset». Det trur eg nok mange syntest var litt spesielt. Og det var det jo. Så oppdaga eg resten av livet etter kvart. No har eg henta all legoen frå loftet, og prøvd å få gutane mine interessert. Utan hell.

EVEN BØRSUM: Eg er ein maksimalistisk minimalist. Tolv år på Steinerskolen har sett spor. Eg elsker å byggje store og små verder. Leikar framleis meir enn gjerne i sandkassa.

ATLE HALSTENSEN: Eg øvde piano fem timar kvar dag fram til eg var tjue år. Eg måtte nytte dei neste tjue åra til å lære meg sosial omgang med andre. Eg øver meg framleis på det.

INGRID NYLANDER: Når eg har solbriller på høyrer eg dårleg.

BELINDA BRAZA: Eg er fødd med for mykje hår og for mange tenner. Det vil i praksis seie at eg har stort, krøllete hår, som ein afro, to skarpe hjørnetenner i overkjeven og to skarpe tenner i underkjeven. Kva for eit vesen veit du om som har skarpe hjørnetenner som kjenneteikn? Jo, vampyren! Tennene er heldigvis trekte ut, og eg kan vandre fritt rundt som ein vampyr i forklednad. Eg ser likevel ut som Karius og Baktus, men det lever eg godt med!

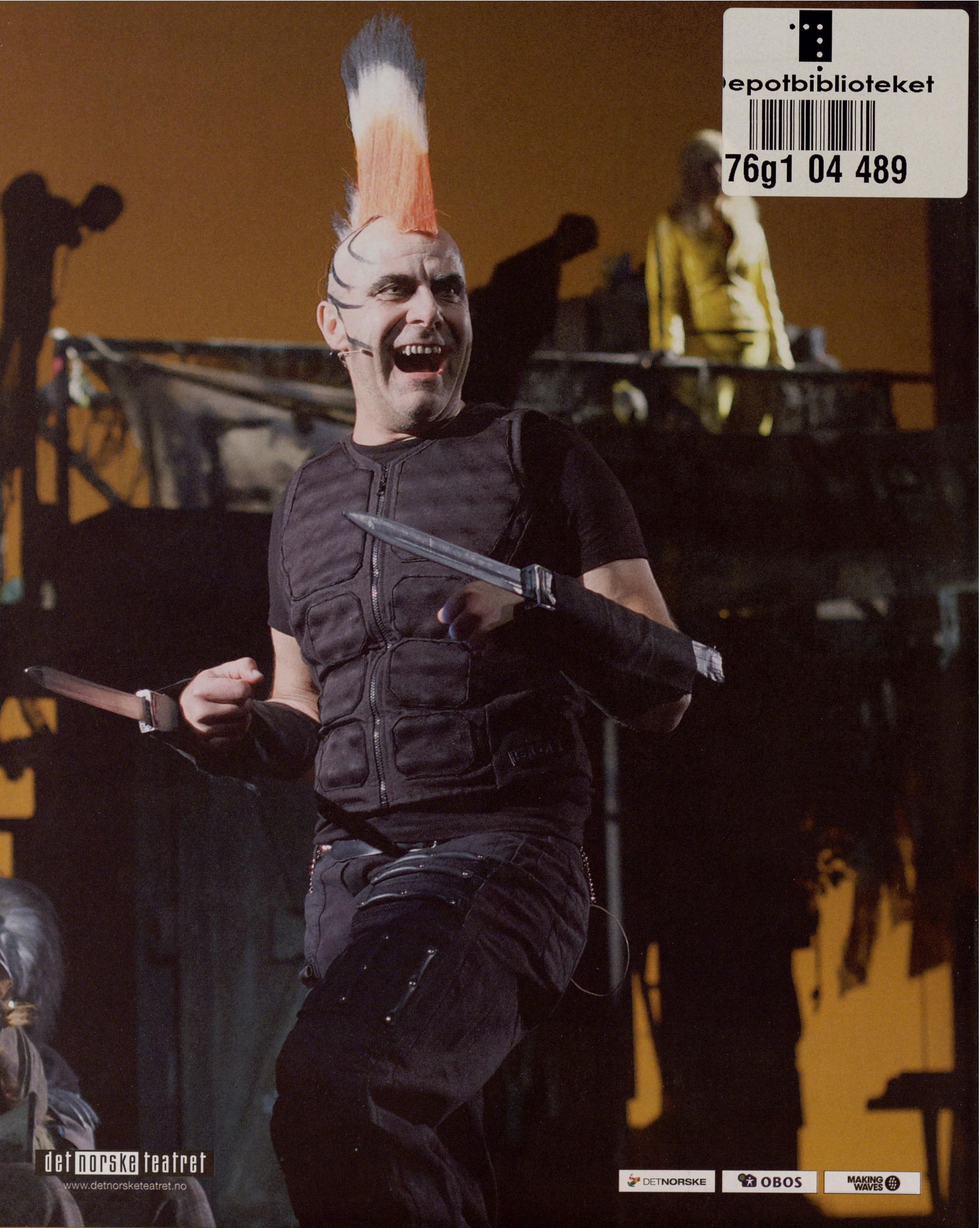

epotbiblioteket

76g1 04 489

det norske teatret

www.detnorsketeatret.no

DET NORSKE

OBOS

MAKING WAVES

